

Arrest

nr. 298 119 van 1 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 15 maart 2017, diende op 15 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 mei 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 4 mei 2023 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/02/2022

Overdracht CGVS: 29/03/2022

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 31 maart 2023 van 11u16 tot 16u25, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] juni 1996 in het Distrito Capital in Venezuela. U verhuisde verschillende malen en uw laatste woonplaats was in de stad Guarenas, urbanisatie Rosa Mistica in de deelstad Miranda. U hebt uw middelbaar onderwijs afgerond. U volgde lessen aan een publieke universiteit, maar stopte hiermee omdat u moest meedoen aan marsen en activiteiten van de overheid. Vervolgens begon u te studeren aan de universiteit IUTA in Guarenas, maar u bent gestopt in het tweede semester omwille van financiële redenen. U deed daarnaast ook verschillende jobs in Venezuela. Omdat u geen werk kon vinden en niet meer kon studeren, boden uw ooms in België u de kans om naar hier te komen.

U verliet Venezuela op 14 maart 2017 en vloog via Portugal en Nederland en kwam aan in België op 15 maart 2017. U diende samen met uw zus K.(...) C.(...) G.(...) M.(...) (O.V. (...); CG (...)) een verzoek om internationale bescherming in op 15 februari 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, reisinformatie, uw diploma en puntenlijst, informatie over de afspraak en het betalingsbewijs van de verlenging van uw paspoort, de Ecuadoraanse identiteitskaart van uw moeder, de identiteitskaart van uw oom Y.(...) O.(...) M.(...) V.(...) in België, attesten van uw Franse lessen in België en uw werkcontract in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Om te beginnen dient erop gewezen te worden dat uw houding hoegenaamd niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van een reëel risico op ernstige schade. U arriveerde in België op 15 maart 2017 en wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming tot 15 februari 2022, bijna vijf jaar na uw aankomst in België (CGVS, p. 7). Uw excuus, dat u geen info had, u er wel van gehoord had maar niet wist wat het inhield, is niet overtuigend. U zou via enkele vriendinnen hebben vernomen wat de procedure inhield, waarna u er ook voor opteerde, maar ondanks dat u wel al had vernomen over de mogelijkheid om asiel aan te vragen, blijkt u verder zelf nooit informatie te hebben opgezocht (CGVS, p. 7). Deze houding ondermijnt uw beweerde vrees en doet vermoeden dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Het CGVS wijst er verder op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

U verklaart zelf enkel de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U stelt dat, ondanks dat uw moeder ook de Ecuadoraanse nationaliteit bezit, u deze niet hebt, want dat u er nooit geweest bent (CGVS, p. 3).

Uit de informatie waar het CGVS zich op baseert, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat ieder kind geboren uit een moeder of vader geboren in Ecuador beschikt over de Ecuadoraanse nationaliteit. Aldus is dit ook voor u het geval, gezien uw moeder in Ecuador geboren is, en de Ecuadoraanse nationaliteit bezit, wat eveneens ook blijkt uit het dossier van uw zus K.(...) C.(...) G.(...) M.(...) die naast de Venezolaanse ook over de Ecuadoraanse nationaliteit beschikt.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Venezuela als die van Ecuador.

Gevraagd naar uw vrees in Ecuador, verwijst u naar de situatie die uw zus in Ecuador heeft gekend. Zij heeft er immers geen goede periode gekend en had het er zowel fysiek als mentaal niet goed (CGVS, p. 12). Er werd ten aanzien van uw zus K.(...) C.(...) G.(...) M.(...) (O.V. (...); CG (...)), die naast de Venezolaanse ook de Ecuadoraanse nationaliteit heeft, echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De beslissing van uw zus is gebaseerd op volgende motieven:

“U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van de Ecuador, noch dat u in geval van een terugkeer naar Ecuador een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U verklaart over Ecuador dat u er professioneel werd uitgebuit. In de job die u deed in de groothandel, had u geen recht op vrije dagen, kreeg u in het begin het geld niet waar u recht op had en moest u soms hele lange dagen maken zonder dat u ervoor betaald werd, waardoor u ook gezondheidsproblemen kreeg. U zou er ook geen contract hebben gekregen, omdat u op het moment van uw job, die u deed van december 2019 tot september 2020, niet over uw Ecuadoraanse identiteitskaart beschikte (CGVS, p. 10-11). U stelt verder dat u in het soort jobs dat u zou kunnen doen zou worden uitgebuit in Ecuador. Gevraagd of het dan zo is of er in alle jobs in Ecuador sprake is van uitbuiting, geeft u toe dat dit niet het geval is en ze de goede jobs aan Ecuadoranen geven. U beschikt zelf echter ook over de Ecuadoraanse nationaliteit, en alhoewel u in het begin van uw verblijf in Ecuador niet over documenten beschikte, is dat nu wel het geval (document 3). Overigens wijt u het feit dat u niet meer gewerkt heeft na 2020 initieel aan de COVID pandemie en het feit dat u al plannen aan het maken was om naar België te komen (CGVS, p. 10, p. 17-18). Dit kan niet worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U stelt verder dat u er niet enkel wil werken, maar ook wil studeren. U zou studeren niet kunnen combineren met het soort jobs dat u zou krijgen omdat ze u niet zouden toelaten om halftijds te werken. Dit is al louter hypothetisch gezien u nooit eerder in Ecuador gestudeerd heeft. U stelt eveneens niet te kunnen studeren in Ecuador, maar wijt dit aan het feit dat u niet over de juiste documenten beschikt, en uw schooldocumenten van Venezuela zou moeten laten legaliseren en voorzien van een apostille en u hiervoor het geld niet had. (CGVS, p. 10, p. 17-18). Ook dit kan niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U stelt eveneens dat in de periode dat u geen werk had in Ecuador uw oom in Ecuador u enorm heeft geholpen en u zo kon overleven. Daarnaast kon u in Ecuador ook altijd wonen in de huizen van uw familie (CGVS, p. 9-10, p. 17-18).

U toont dan ook niet aan dat u bij terugkeer naar Ecuador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en u aldus niet aannemelijk maakt een risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. “

Wat betreft uw vrees ten opzichte van Venezuela dient erop gewezen te worden dat u zich louter beroept op socio-economische motieven. Deze motieven houden echter geen vervolging in, in de zin van de Conventie van Genève. U verklaart dat u voor een korte periode hebt gestudeerd aan een publieke universiteit, maar hiermee stopte omdat u er moest meedoen aan marsen en activiteiten van de overheid, u er ook rode T-shirts moest dragen met het gezicht van de president en u dit niet wilde omdat de politiek u niet aanstond en u het beschamend vond. U verklaart hierover dat wanneer u weigerde om mee te doen, u voor bepaalde vakken geen punten kreeg en ze u een dag afwezigheid gaven, maar stelt hier eveneens over dat nadat u stopte, na minder dan een semester, dit geen verdere gevolgen voor u had. Dat u geen

punten kreeg voor een vak, en een dag afwezigheid kreeg en u er vervolgens na minder dan een semester stopte, kan niet worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 9, p. 12-13).

Bovendien kon u vervolgens weldegelijk nog studeren aan een andere universiteit, meer bepaald de IUTA universiteit in Guarenas. U moest hier stoppen met uw studies na het tweede semester, maar verklaart hierover dat dit was omdat u het niet meer kon betalen (CGVS, p. 5). U stelt verder ook dat u verschillende jobs hebt gedaan in Venezuela, maar dat u op een bepaald moment geen werk meer kon vinden. U wijt dit echter aan de algemene situatie in Venezuela, omdat er gewoonweg geen werk meer was en bedrijven failliet gingen, waardoor de werkgelegenheid afnam (CGVS, p. 5, p. 9, p. 10). Nog stelt u dat jullie niet het nodige eten hadden om te kunnen overleven, maar u verklaart hier ook over dat jullie enerzijds niet de financiële middelen hadden om voedsel te kopen, maar anderzijds dat er ook gewoonweg geen voedsel beschikbaar was in de winkels (CGVS, p. 9). Daarbij verklaart u ook dat uw familie een carnet de la patria had, waarmee ze voedselpakketten konden krijgen (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat uw socio-economische problemen het gevolg zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in

Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de informatie over uw reisweg, de informatie over de afspraak van uw paspoortverlening en het betalingsbewijs van uw paspoortverlenging, uw diploma en puntenlijst, hebben immers louter betrekking op uw identiteit, uw reisweg, uw scholing en de wijze waarop u de verlening van uw paspoort verkregen heeft. De identiteitskaart van uw moeder bevestigt slechts dat ze inderdaad de Ecuadoraanse nationaliteit bezit en in Ecuador geboren is, de identiteitskaart van uw oom toont enkel aan dat u familie hier in België hebt en de attesten van uw lessen Frans en uw werkcontract, tonen aan dat u hier in België les volgt en werkt. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster licht toe als volgt:

"II.1.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Verzoekende partij merkt echter op dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het specifiek profiel van verzoekende partij. Zij is een jonge alleenstaande vrouw. Vrouwen in het bijzonder hebben het hard te verduren en lijden alsmaar meer onder de aanhoudende politieke en humanitaire crisis (zie infra). Immers, de crisis heeft vrouwen financieel, politiek en sociaal kwetsbaarder gemaakt en seksueel geweld en discriminatie aan de orde van de dag gelegd:

[citaat <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/new-atlanticist/venezuelan-women-the-unseen-victims-of-the-humanitarian-crisis/>]

Naast veel andere internationale rapporten en artikels, beschrijft de United Nations Population Funds uitvoering de navrante situatie van Venezolaanse vrouwen omwille van de aanslepende crisis:

[citaat <https://www.unfpa.org/press/crisis-facing-women-venezuela-deepens-unfpa-appeals-urgent-funding-save-lives-and-protect>]

De Center for Disaster Philanthropy beschreef in haar recent geüpdatet artikel van 23 mei 2023 het volgende:

[citaat <https://disasterphilanthropy.org/disasters/venezuelan-refugee-crisis/>]

Bij terugkeer wordt verzoekende partij dus blootgesteld aan het risico op gender gerelateerd geweld, seksuele uitbuiting én is haar positie in de maatschappij onder het heersend autoritaire regime nog precairder op alle vlakken. Het is aldus verbijsterend dat verwerende partij dit gegeven compleet negeert.

II.1.2. Verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dan meent zij dat zij ten minste in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwerende partij erkent dat de situatie in Venezuela enorm precaire is, doch meent dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt in hoofde van verzoekende partij.

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar Venezuela zonder gevaar voor haar leven. Momenteel heerst er in Venezuela een veelzijdige crisis, die erkend wordt door verwerende partij, doch is zij van mening dat verzoekende partij onder huidige omstandigheden wel kan terugkeren. Bovendien is er recentere informatie voorhanden die de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela aankaarten. Het is dus verbazingwekkend dat verwerende partij de huidige crisis minimaliseert. De Venezolaanse overheid slaagt er niet in om de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor haar inwoners daar zij zelf hardhandig optreedt ten aanzien van haar burgers.

II.1.3. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de overheid kan niet worden genegeerd. De Venezolaanse overheid begaat duidelijk mensenrechtenschendingen en dit blijft ongestraft. De Human Rights Office of The High Commissioner uitte haar bezorgdheid nog recentelijk op 22 maart 2023:

[citaat <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2023/03/venezuela-un-experts-warn-persisting-attacks-civil-society-media-and-trade>]

II.1.4. Het overheids geweld is dusdanig hoog, dat er zelfs sprake is van misdaden tegen de mensheid:

[citaat <https://www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/venezuela>]

Het is onredelijk dat verwerende partij zeer lichtelijk gaat over dit aspect daar zij volgens haar meer verband houden met de Vluchtelingenconventie. Echter heeft de politieke crisis weerslag op de algehele situatie in Venezuela en is derhalve een belangrijk element om in acht te nemen.

Er kan bezwaarlijk worden gemotiveerd dat asielzoekers kunnen terugkeren naar een land waar de overheid regeert met een ijzeren vuist en misdaden tegen de mensheid pleegt.

II.1.5. Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuwe 'Guidance Note' uitgebracht waarin ondermeer het volgende wordt gesteld:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>]

De UNHCR bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over.

II.1.6. Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan. Er heerst een enorm gebrek aan toegang tot basisvoorzieningen. Immers, de toegang tot drinkwater en sanitaire voorzieningen is van 2021 tot 2022 afgenomen, waardoor ongeveer 4,4 miljoen mensen dringend drinkwater nodig hebben en 1,3 miljoen mensen dringend behoefte hebben aan sanitaire basisvoorzieningen:

[Ibid.]

II.1.7. Venezuela kampt met een enorme voedselcrisis. Zo stelde de Europese Commissie op 17 maart 2023 dat de ernstige schaarste aan voedsel en essentiële goederen nog steeds een bedreiging vormt voor het dagelijks leven van vele Venezolanen:

[citaat https://civil-protection-humanitarian-aid.ec.europa.eu/where/latin-america-and-caribbean/venezuela_en]

II.1.8. Op 21 maart 2023 hield Volker Türk, de Hoge Commissaris voor Mensenrechten, een speech over de aanhoudende humanitaire crisis in Venezuela:

[citaat <https://www.ohchr.org/en/statements/2023/03/turk-updates-human-rights-council-situation-venezuela>]

II.1.9. Ook Amnesty International bevestigt bovenstaande bevindingen en benadrukt de ernst van de humanitaire situatie in haar rapport van 2023:

[citaat <https://www.amnesty.org/en/location/americas/south-america/venezuela/report-venezuela/>]

II.1.10. World Vision spreekt in haar rapport van 2023 van de grootste humanitaire crisis in Latijns Amerika. Reeds meer dan 7 miljoen Venezolanen hebben het land verlaten en er lijden meer dan 6,5 miljoen mensen in Venezuela aan ondervoeding:

[citaat https://www.wvi.org/sites/default/files/2023-05/SITREP-ENGLISH-EneMar-WEB_4.pdf]

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij – minstens – niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

II.1.11. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 10 november 2023 brengt de commissaris-generaal de COI Focus, “Venezuela: Situatieschets” van Cedoca van 8 augustus 2023 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster in haar verzoekschrift enkel middelen ontwikkelt tegen de beoordeling dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt ten aanzien van Venezuela en de motieven aangaande beoordeling van de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Ecuador ongemoeid laat. Verzoekster kan verder door louter te verwijzen naar haar kwetsbaar profiel van een jonge alleenstaande vrouw in Venezuela en het citeren van algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op haar persoon *in concreto*, geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande worden de volgende motieven van de bestreden beslissing bijgetreden:

“Om te beginnen dient erop gewezen te worden dat uw houding hoegenaamd niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van een reëel risico op ernstige schade. U arriveerde in België op 15 maart 2017 en wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming tot 15 februari 2022, bijna vijf jaar na uw aankomst in België (CGVS, p. 7). Uw excuus, dat u geen info had, u er wel van gehoord had maar niet wist wat het inhield, is niet overtuigend. U zou via enkele vriendinnen hebben vernomen wat de procedure inhield, waarna u er ook voor opteerde, maar ondanks dat u wel al had vernomen over de mogelijkheid om asiel aan te vragen, blijkt u verder zelf nooit informatie te hebben opgezocht (CGVS, p. 7). Deze houding ondermijnt uw beweerde vrees en doet vermoeden dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Het CGVS wijst er verder op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder “land van herkomst” in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

U verklaart zelf enkel de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U stelt dat, ondanks dat uw moeder ook de Ecuadoraanse nationaliteit bezit, u deze niet hebt, want dat u er nooit geweest bent (CGVS, p. 3). Uit de informatie waar het CGVS zich op baseert, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat ieder kind geboren uit een moeder of vader geboren in Ecuador beschikt over de Ecuadoraanse nationaliteit. Aldus is dit ook voor u het geval, gezien uw moeder in Ecuador geboren is, en de Ecuadoraanse nationaliteit bezit, wat eveneens ook blijkt uit het dossier van uw zus K.(...) C.(...) G.(...) M.(...) die naast de Venezolaanse ook over de Ecuadoraanse nationaliteit beschikt.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Venezuela als die van Ecuador.

Gevraagd naar uw vrees in Ecuador, verwijst u naar de situatie die uw zus in Ecuador heeft gekend. Zij heeft er immers geen goede periode gekend en had het er zowel fysiek als mentaal niet goed (CGVS, p. 12). Er werd ten aanzien van uw zus K.(...) C.(...) G.(...) M.(...)(O.V. (...); CG (...)), die naast de Venezolaanse ook de Ecuadoraanse nationaliteit heeft, echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De beslissing van uw zus is gebaseerd op volgende motieven:

“U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van de Ecuador, noch dat u in geval van een terugkeer naar Ecuador een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U verklaart over Ecuador dat u er professioneel werd uitgebuit. In de job die u deed in de groothandel, had u geen recht op vrije dagen, kreeg u in het begin het geld niet waar u recht op had en moest u soms hele lange dagen maken zonder dat u ervoor betaald werd, waardoor u ook gezondheidsproblemen kreeg. U zou er ook geen contract hebben gekregen, omdat u op het moment van uw job, die u deed van december 2019 tot september 2020, niet over uw Ecuadoraanse identiteitskaart beschikte (CGVS, p. 10-11). U stelt verder dat u in het soort jobs dat u zou kunnen doen zou worden uitgebuit in Ecuador. Gevraagd of het dan zo is of er in alle jobs in Ecuador sprake is van uitbuiting, geeft u toe dat dit niet het geval is en ze de goede jobs aan Ecuadoranen geven. U beschikt zelf echter ook over de Ecuadoraanse nationaliteit, en alhoewel u in het begin van uw verblijf in Ecuador niet over documenten beschikte, is dat nu wel het geval (document 3). Overigens wijt u het feit dat u niet meer gewerkt heeft na 2020 initieel aan de COVID pandemie en het feit dat u al plannen aan het maken was om naar België te komen (CGVS, p. 10, p. 17-18). Dit kan niet worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U stelt verder dat u er niet enkel wil werken, maar ook wil studeren. U zou studeren niet kunnen combineren met het soort jobs dat u zou krijgen omdat ze u niet zouden toelaten om halftijds te werken. Dit is al louter hypothetisch gezien u nooit eerder in Ecuador gestudeerd heeft. U stelt eveneens niet te kunnen studeren in Ecuador, maar wijt dit aan het feit dat u niet over de juiste documenten beschikt, en uw schooldocumenten van Venezuela zou moeten laten legaliseren en voorzien van een apostille en u hiervoor het geld niet had. (CGVS, p. 10, p. 17-18). Ook dit kan niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U stelt eveneens dat in de periode dat u geen werk had in Ecuador uw oom in Ecuador u enorm heeft geholpen en u zo kon overleven. Daarnaast kon u in Ecuador ook altijd wonen in de huizen van uw familie (CGVS, p. 9-10, p. 17-18).

U toont dan ook niet aan dat u bij terugkeer naar Ecuador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en u aldus niet aannemelijk maakt een risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op deze vaststelling kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Verder maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Ecuador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP